

nes som truede, sier Larsen, som jobber aktivt med å rekruttere nye jegere til harehundmiljøet, som i Midt-Troms kun teller en drøy håndfull jegere.

-Målet er å kunne få til en harehundklubb i løpet av overskuelig framtid.

En av de nye jegerne som er på vei inn i miljøet, er 14 år gamle Nils Evald Jensen fra Tranøy, som kun har observatørstatus under dagens jakt.

Harehundtreff: At så mange som fire harehunder møtes hører til sjeldenhetene, i hvert fall i Nord-Norge. Her er brorparten av harehundmiljøet i Midt-Troms samlet på ett brett. Bak fra venstre Nils Evald Jenssen og Johannes Johansen. Foran fra venstre: Stig Larsen og Birk, Richard Hansen og Zorro, Bengt-Ove Furuly og Lotus, Hugo Walberg og Felicia.

Jeg startet på jegerprøven for et par dager siden, sier han, mens han prøvesikter våpenet til en annen av harejaktas fremtidige tradisjonsbærere, femten år gamle Johannes Johansen fra Senjahopen.

"Jeg har lyst på hund, men får ikke lov hos mamma", sier Johannes og får litt verbalt tyn fra Larsen, som har hatt med seg begge ungguttene på jakt flere ganger.

De har begge vært med på jaktcampene

som Tranøy Jeger og Fiskeforening arrangerer hver høst. Og siden de begge viser sånn interesse for jakt og friluftsliv, så er det blitt til at jeg har tatt dem med på turer.

Mens kaffekjelen putrer på bålet, hører vi gjøingen til dagens yngste deltaker litt lengre oppe i lia. Ni måneder gamle Zorro har fått ferten av hare, men har latt seg lure og gått seg fast oppe under berget, slik at eier Richard Hansen må hente han ned.

Richard og Zorro har vært tidlig ute denne morgenen for å ha ferskest mulig fot å jobbe med.

Larsen forklarer at under inntrening av unge hunder er det viktig at de får best mulige betingelser, og derfor har Zorro fått lov til å være først ute denne morgenen.

Mens kjele nummer to settes på bålet, har Larsen og Furuly vært nede ved veien og hentet de litt mer rutinerte hundene,

Birk (3) og Lotus (6), for å plukke opp sporet av haren der unggutten Zorro måtte slippe. "Som du ser, så er dette en veldig sosial form for jakt," sier Larsen og sender et sukkersaltet harelår rundt bålet. "Hele familien kan uten problemer være med, og man trenger ikke å gå så veldig langt heller", sier han.

Når Larsen drar fram peilehalsbåndet, skjønner Birk at nå er det like før det skjer noe, og iveren øker. "Hundene elsker å jakte," sier Larsen mens han setter på halsbåndet. - Når de først har fått ferten av haren, så er det umulig få dem inn igjen, da må man bare vente til de mister sporet, eller til man har skutt haren.

Selve jakta foregår ved at man slipper hunden ut i terrenget for å finne fot etter haren, som igjen fører hunden til harens dagleie. Å finne foten som fører til haren, er ikke bare enkelt, harens bevegelsesmønster er innflokt og går på kryss og tvers i terrenget. Når hunden finner harens dagleie, vil haren skremmes ut, og hunden følger etter samtidig som den loser, det vil si at den gjør mens den springer etter, og den virkelige jakta er i gang.

Haren har egne veier i området, og er man kjent, kan man plassere seg på post der man regner med at haren kommer. Hvis ikke, må man vente til man oppdager et mønster i harens bevegelser før man kan gå på post. En hareløs kan være i flere timer, gjerne hele dagen hvis man har en god hund som ikke mister sporet. Haren på sin side har ingen problemer med å springe raskere enn hunden. Med en toppfart på rundt 70 km/t er den Norges raskeste dyr, og stadig vekk finner den på finurligheter for å bli kvitt forfølgeren. I snitt vil haren hele tiden ligge 2-3 minutter foran hunden og slites ikke i nevneverdig grad av losen.

Mens hundene slippes ut i terrenget, returnerer vi til bålet for å vente på at losen går. "Vanligvis vil det ikke ta lang tid før hundene finner hare," sier Larsen. "Men nå

har det vært mye aktivitet i området så det kan ta litt lengre tid."

Etter en liten time går losen, og vi setter oss i bevegelse. Larsen bruker peileutstyret for å finne ut hvilken retning hunden befinner seg i, og om den fremdeles er på sporet.

Normalt sett vil haren bevege seg innenfor et avgrenset område, slik at vi kunne satt oss på post like i nærheten, men nå i parringstida går den i mye større turer og er mer uforutsigbar i sitt bevegelsesmønster. Larsen peiler og peiler uten å få inn signaler fra hunden, hvilket betyr at den er langt unna.

Vi beveger oss over en bakkekam og ned i et lite søkk på andre siden. Der ser vi Birk på andre siden av søkket mens han klatrer oppover skråningen, over kammen og forvinner.

Et par timer senere er vi på sikkert spor av losen igjen. Birk dukker opp like ovenfor oss i skogen på vei oppover mot det som ser ut som et loddrett berg. Mens han 'sikk-sakker' seg oppover, står vi nedenfor og ser på at han klatrer over kanten og forsvinner nok en gang.

Haren er et fantastisk dyr og en utrolig god klatrer, Larsen er full av beundring for den storvokste gnageren.

Når vi sitter på post, så hender det ofte at vi ikke skyter, men bare blir sittende og beundre dyret. For Larsen handler det ikke bare om å fylle fryseren med kjøtt, naturopplevelsen er like viktig, selv om man med jevne mellomrom må skyte hare for at hundene skal skjønne hva det hele dreier seg om.

I det formiddagen går over i ettermiddag, og lyset er i ferd med å gå i grått, returnerer vi til utgangspunktet, krysset i Stønnesbotn, uten å ha sett snurten av hare. Kanskje like greit, med tanke på de mange påskeegg som skal legges i disse dager.